

ΠΑΝΕ πολλά χρόνια από τότε...

Ήταν ένα ωραίο άνοιξιότιζο δρόμο. Κάτω από τ' άνθησιμένα δέντρα του πάρκου που περιέβαλλε τον χώρο του, ο νεαρός μαρκήσιος Ροβέρτος Ντ' Αργκού, περιπατούσε μόνος, όπως πάντα.

Γύρω του τὰ πουλιά εὐδοκίαν μελωδικά, τὰ ἄνθη εὐδοκίαν μεθυστικά, τ' ἀέρια μυσούσε ἀπαλό... "Ὅλα φαινότανσαν ἐρωσιμεμένα, τὰ πουλιά, τὰ λουλουδιὰ, ὁ ἔσφυρος. Γιατί, τί ἄλλο ἦταν τὸ κελᾶδιμα τὸν πουλιῶν παρὰ ἓνα ἐρωτικό τραγοῦδι;

Καὶ τὸ ἄρωμα τὸν λουλουδιῶν πάλι δὲν ἦταν μὰ ἐρωτικά ἀρώματα;

Καὶ τὸ ἀπαλό πέρασμα τοῦ ἔσφυρου πάνω στ' ἄνθη, δὲν ἦταν ἓνα χάδι ἀγάπης, ἓνα ἀδέρφο φίλι;

Ἐπὶ ὁ νέος μαρκήσιος νόμιζε ὅτι ὅλα γύρω του τοῦ ψιφίριζαν:

— «Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε πέρα ἀπὸ ἀγάπην. Πρέπει ν' ἀγαπήσης καὶ εὖν γιὰ νὰ νοιώσης ὅτι ζεῖς. Μόνο ἡ ἀγάπη φέρνει τὴν εὐτυχία».

Ναί, ὅλα γύρω του, καὶ τὰ πουλιά, καὶ τὰ λουλουδιὰ, καὶ τ' ἀέρια, καὶ οἱ ψιφίροι τὸν φύλλον, καὶ ἡ χίλιες μυσηριώδεις φωνὲς τοῦ ἀέριου, τοῦ ἔλεγαν διαρκῶς:

— «Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη εἶνε τὸ πᾶν»!

Κι' ὁ νεαρός μαρκήσιος μὲ τὴν καρδιά διρασμένη γιὰ ἔρωτα, φώναζε:

— "Ἐλα λοιπὸν, ἀγάπη... Ἐλα καὶ σ' ἐμένα... Δὲν θέλω νὰ ζῶ πέρα ἀπὸ ἀγάπην... Ἀγάπη γλυκειά, ἀγάπη θαυματουργὴ καὶ μαγευτικὴ ἔλα, ἔλα νὰ δώσης καὶ σ' ἐμένα ζωὴ, μέθη καὶ εὐτυχία..."

Ἐξάφνα, στὸ βάθος τοῦ μονοπατιοῦ φάνηκε μιά μυσηριώδης σιά. Ὁ μαρκήσιος τὴν εἶδε, παραξενεύτηκε, μὰ δὲν ἐδίωτασε. Σὰν νὰ τὸν τραβούσε ἀκατανίκητα ἡ σιὰ αὐτῆ, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της. Μὰ τότε ἔφτασε κοντά της, ἡ σιά ἔξαφανίστηκε. Γαλήνια θαθεῖα ἐπιπλωτόσθε τώρα στὸ πάρκο. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, σκορπίζοντας στὸν οὐρανὸ πορφυρῆς ἀνταυγίες.

Ἐξάφνα μὰ γαλάζια φλόγα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ἔδαφος λίγο πὺ πέρα ἀπὸ τὸ μαρκήσιο, καὶ στριφογυρίσας γύρω του, σὰν μιά πεταλούδα μὲ μαγικά φτερά!...

Τὶ εἶνε πάλι αὐτὸ; ὠθήσε ὁ μαρκήσιος ἔξαφνασμένος καὶ ἔτρεξε ἔξωσθ ἀπ' τὴ γαλάζια φλόγα, ἡ ὅποια προχωρούσε πρὸς τὸ βάθος τοῦ πάρκου, ὅπου καὶ ἔξαφανίστηκε.

— Φαντασία!... ψιφίρισε τώρα ὁ Ροβέρτος.

— Ὅχι, μαρκήσιε, ἀπάντησε μὰ φωνὴ κοντά του, δὲν εἶμαι φαντασία. Εἶμαι ἡ νεοαῖδα τῆς ἀγάπης. Μ' ἐξήγησες πρὸ ὀλίγου καὶ ἤρθα!

Ὁ Ροβέρτος ἐνοιώσε ἓνα ὀγος χαρᾶς καὶ τρώου μαζί.

Μιά γυναίκα βρισκότανε στὸ πλευρὸ του, μὰ ὄμοια γυναίκα ἀνάμεσα σὲ γαλιζίες φλόγες. Τὰ μαλλιά της ἦσαν χρυσά, τὰ χεῖλι της κοραλλένια, τὰ μάτια της ζαφειρένια. Ἀπλώσε πρὸς τὸ μαρκήσιο τὰ χέρια της καὶ στὰ χεῖλι της ἄνθισε ἓνα θεῖο χαμόγελο.

— Εἶσαι πολὺ ὄμοια! τῆς εἶπε ὁ Ροβέρτος.

— Καὶ σ' ἀγαπᾶ! ἀπάντησε ἐκεῖνη, χαμογελώντας πάντα.

— Ποιὰ εἶσαι;

— Σοὺ τὸ εἶπα: Εἶμαι ἡ νεοαῖδα τῆς ἀγάπης.

— Κατοικεῖς ἐδῶ, στὸ πάρκο; Κι' ἔμεις δὲν σ' ἔχω δεῖ ποτέ.

— Δὲν με εἶδες ὡς τώρα, γιατί τὰ μάτια σου δὲν εἶχαν ἀνοιχτεῖ στὸ θεῖο φῶς τῆς ἀγάπης. Ναί, εἶνε πολὺς καιρὸς πὺ βρισκόμουν ἐδῶ. Μὰ πρέπει νὰ ξέρης, ὦ νέε, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐρχεται μόνον ὅταν τὴ ζητήσῃ κανεὶς μ' ὀλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του. Πρέπει νὰ τὴν ποθήσῃ κανεὶς μὲ θαυμάσιο πόθο, πρέπει νὰ νοιώσῃ καλά μέσα του τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴ δύναμή της, γιὰ νὰ γίνῃ ἄξιος νὰ τὴν ἀποχτήσῃ.

— Καὶ με βρισκεῖς ἄξιος σου; ὠθήσε συνηνεμένος ὁ Ροβέρτος.

— Ναί, σὲ βρισκο ἄξιος μου, γιατί πολὺ μὲ ἐπόθησε.

— Ἄλλὰ, ὁ ἰδανικό πλάσμα, εἶπε ὁ Ροβέρτος, ἡ ὁμορφία σου δὲν εἶνε αὐτὸ τοῦ κόσμου. Ἡ κατοικία σου εἶνε τὸ ἄπειρο. Ὁ πόρος μου καὶ τὰ δόση μου θὰ εἶνε στενόχωρα ἴσως γιὰ σένα.

— Ναί, εἶμαι θεῖη ὑπαρξίς, ὦ νέε, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη καλοσύνη καὶ συγκατάβασι. Γιὰ δική σου χάρι θ' ἀρνηθῶ τὰ πάντα καὶ θάρσῃ νὰ κατοικήσω μαζί σου. Δὲν θάμω πειὰ παρὰ ἡ πιστὴ σου σύντροφος, ἡ μαρκήσια Ντ' Αργκού. Ἄλλὰ ἔξερε το. Πρέπει νὰ προσέξῃς... Μὴ μ' ἀπογοητέησῃς ποτέ. Μὴ φανεῖς ποτέ

ΕΝΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY G. GERAND

(Συμβολικό διήγημα)

ἀγαπᾶ καὶ ἐγώ. Ὁ ἔρωσ σου σ' ἐμένα ἄς εἶνε πάντα ὄμοιος καὶ ἐγγενικός. Γιατί ἄλλοῦς ὅταν ἡ γοητεία τῆς ἀληθινῆς, τῆς μεγάλῆς καὶ πιστῆς ἀγάπης διαλυθεῖ, θὰ φύγει ἀπὸ κοντά σου, θὰ γίνω πάλι πνεῦμα, καὶ τὸ σῶμα μου αὐτὸ πὺν τόσο τ' ἀγαπᾶς, θὰ ἔξαφανισθῇ. Μοῦ ὑπόσχεσαι λοιπὸν ὅτι θὰ προσέξῃς ὅσπερ ἡ ἀγάπη σου νὰ μὲνῃ αἰωνίως ὄμοια καὶ ἰδανική;

— Σοὺ τὸ ὑπόσχεμα, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος, καὶ σοὺ τὸ ὄρκιζομαι ὅσπ' ἱερὸ ἔχω στὸν κόσμο.

— Τότε πήγαμε μὲ στὴν κατοικία σου, εἶπε ἡ νεοαῖδα, καὶ ἔδωσε τὸ λεπτὸ, κρᾶνέιο τῆς χεῖρ, στὸ Ροβέρτο.

Ὁ γάμος τοῦ μαρκήσιου καὶ τῆς Νεοαῖδας ἔγιναν μὲ μεγάλη πομπή.

Ὅλοι θαύμαζαν τὴν πεντάμορφη νύφη καὶ ὄμοι μάντευαν βέλτεν- τῆς τὴν τὴ θεική της καταγωγή. Μὰ ἐκεῖνη ἦταν πολὺ ἀπλὴ καὶ θαθεῖα εὐχαριστημένη γιατί θὰ ζούσε στὸ πλευρὸ τοῦ ἀγαπημένου της.

Κι' ἀλήθεια... Πόσο ἦταν εὐτυχισμένη τῆς πρώτες μέρες ἡ Νεοαῖδα τῆς ἀγάπης; Ὁ μαρκήσιος τὴν ἐλάτρευε. ἦταν εὐγενικός μαζί της, ἦταν ἱπποκόμος σὰν τὰ βασιλόπουλα πὺν παραμυθιῶν, δὲν τὴν ἄφνε καθόλου σχεδὸν ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του...

Ἡ νεοαῖ μαρκήσια Ντ' Αργκού ἔκρινε πολὺ φιλοκαλῆ, μὰ καὶ ἀσυνήθιστο ἄκομα στὰ φορέματα τὸν θνητῶν. Γι' αὐτὸ περιεπόσε τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς...

Ἐνα ἀπόγευμα, πὺ ὁ ἄντρας τῆς τὴν περιεμνε νὰ πάνε μαζί στὸ κυνήγι, ἡ Νεοαῖδα τῆς ἀγάπης εἶχε ἔξαρωτεῖ μπροστὰ στὸ καθρέφτη της. Γιὰ πρώτη φορὰ θὰ φοροῖσε στολή ἀμαύσος καὶ ἡ ῥάφτρα της παρόσπεκε πλάι της καὶ τῆς προβάριζε τὸ νέο της φόρεμα.

Ὁ μαρκήσιος, νευρικός καὶ ἀνιπόμνος, μπῆκε ἄξαφνα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, χτυπώντας δυνατὰ τὴν πόρτα.

— Μὰ ἐπὶ τέλους; φώναζε τὴ γυναίκα του, καταλαβαίνεις ὅτι ἔγινες ἀνυπόφορη μὲ τὴ φιλαρέσκεία σου; Φαντάζεσαι ὅτι μπορὸ νὰ σὲ περιεμνε τόσο ὄμοια; Μοῦχερ πει πὺ εἶσαι νεοαῖδα καὶ πὺς κατάγομαι ἀπὸ θεοῦς... "Ἐ, λοιπὸν, ἀρχίζω ν' ἀμφιβάλλω γι' αὐτὸ. Ἡ πὺ κομὴ θνητῆ δὲν ἔχει τὴ δική σου ματαιότητα. Ἐχω ἀρχίσει μάλιστα νὰ μετανιώω γιατί δὲν παντρεύτηκα μὲ γυναίκα γινωστή μου. Ἐσὺ, πρὸς τὸ ἔξερε, ἂν δὲν εἶσαι μὰ μάγισσα, καὶ ἂν δὲν πῆρες αὐτὴ τὴ μορφή γιὰ νὰ μὲ γοητέησῃς; ...

Ἡ νεοαῖ μαρκήσια ἄκουγε κατάζλωμη τὰ λόγια πὺ τῆς ἔλεγε μὲ τόσο θυμὸ ὁ ἄντρας της. Ἄκουσε ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν μαγοαρι- τάρια ἀπὸ τὰ ζαφειρένια τῆς μάτια. Καὶ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη πόνο:

— Ἄλλομοιο, Ροβέρτε, ἀγαπημένε μου, γιατί μὸ μίλησε ἔτσι ἄσχημα; ... Γιατί νὰ μὸ κᾶμης τῆς παρατηρήσεις σου μὲ τέτοιο ἄναυστο τρόπο; Ροβέρτε, καλέ μου Ροβέρτε, ἔξερασε τὰ λόγια μου; Δὲν σοῦ εἶπα πὺ νὰ προσέξῃς, γιατί θὰ μὲ χάσης ἄξαφνα; Δὲν σοῦ εἶπα πὺς ἡ ἀγάπη μου θὰ σῶσῃ τὴν ἀπάντησῃ νὰ μ' ἀγαπᾶς πιστά, τρυφερά, ὄμοια σου; Σοὺ τὸ εἶπα, Ροβέρτε: Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη θέλει χάδια καὶ λόγια γλυκά, θέλει πίστι καὶ ἀφοσίωση, θέλει εὐγένεια καὶ τρυφερότητα γιὰ νὰ ζῆσῃ. Ἄλλοιὸς πεθαῖνει γιὰ πάντα... Ναί, Ροβέρτε, τ' ἄσχημα λόγια σου δὲλυσαν πει τὴ γοητεία τοῦ ἔρωτός μου. Δὲν σὲ βλέπω πειὰ φροῦν... Μοῦ φαίνεται ἄσχημος καὶ ἀγροίκος. Ἡ ἀγάπη μου πᾶνε, Ροβέρτε, ἡ καρδιά μου πάγωσε... Χαίρε λοιπὸν γιὰ πάντα!... Μὲ δὲλυνεις ἐσὺ ὁ ἴδιος μὲ τὸν τρόπο σου. Ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα καὶ ἤθελα νὰ μείνω γιὰ πάντα κοντά σου... Ἐσὺ δὲν τὸ θέλησες... Δὲν ἤξερες νὰ μὲ φιλάγῃς...

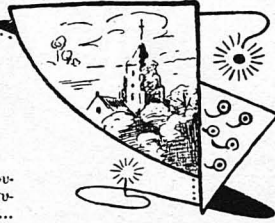
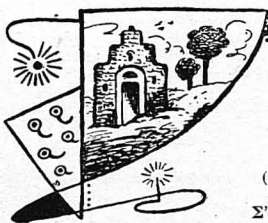
Γαλάζιες φλόγες ὑπόσθηκαν τότε μὲ μᾶς ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ περιέκλωσαν τὴν μαρκήσια. Κι' ἀμέσως, μέσα σὲ μιά στιγμή, καὶ ἡ

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἐλάτρευε, δὲν τὴν ἄφνε καθόλου σχεδὸν ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ούτ' εγώ, απάντησε ο γιατρός. Σ' αυτή όμως την τραγική περιστασι δεν παίζει κανένα ρόλο αυτό.

Κάμετέ μου λοιπόν τη χάρι να με περιμένετε μιά στιγμή. Θα δω πώς πηγαίνει η κ. Λιναρδή και θα γυρίσω άμεσα.

— Κάμετε τη δουλειά σας, γιατρέ, απάντησε ο Λώρης.

— Δεν θα λείψω περισσότερο από λίγα λεπτά. Σας ζητώ συγγνώμη μάλιστα που σας αναγκάζω να με περιμένετε.

— Σας παρακαλώ.

— Εύχριστώ. Είπατε πολύ καλός. Και δεν σας κρύβω τί θέλω από σας. Έπιθυμώ να μ' οδηγήσετε στο σπίτι που βρίσκεται η δεσποινίς Λίτσα. Πουός ξέρει; ... Ίσως να μην έχει πάθει παρά μιά παροδική νευρική κρίσι.

— Ω, γιατρέ, μακάρι να είνε έτσι.

— Περιμέντέ με, λοιπόν, φίλε μου. Καθήστε.

Θάρρα άμεσα.

Ο γιατρός έτρεξε στο δωμάτιο της κ. Λιναρδής, η οποία δεν είχε συνάψει ακόμα.

Ο Λώρης κάθισε σ' ένα κάθισμα, μιά σηκώθηκε σε λίγο πάλι όρθιος. Δεν τόν χωρούσε ο τόπος.

Ήξερε ότι εκεί πού μπρός, μέσα σ' ένα ζωμάτιο, βρισκόταν νεκρή, αμόρφωτη η πεντάμορφη Λίτσα. Αισθανόταν την επιθυμία να πλησιάσει και να ριξεί στο νεκρό της ένα μονάχα βλέμμα, μιά τά πόδια του τρέμανε...

Δεν είχε τη δύναμη ν' αντίκρουση νεκρή τη γοητευτική κόρη, που ως χτες ακόμα ήταν γεμάτη ζωή, ευτυχισμένη, ξεγνοιαστή...

Στό μεταξύ αυτό ο γιατρός περιποιήθηκε όσο μπορούσε την κ. Λιναρδή, της προσέφερε κάθε βοήθεια για να τη γλυτώσει από τόν θάνατο πουχε μπει μέσα στο σπίτι και την παραμόνευε, και κατόπιν εκάλυψε την ύπνεύτρια και της έδωσε διάφορες οδηγίες :

— Θα λείψω μσή ώρα τόν πολύ, της ειπε. Στό διάστημα αυτό μνήν αφήνετε από τά μάτια σου την κούρια σου. Κι' επειδή μόνη σου δεν μπορείς να τά θγάλλεις πέρα, κράτησε μιά γειτόνισσα να σε βοηθήσει. Επίσης θα στείλω κι' εγώ απ' έξω μιά νοσοκόμα.

Πληρώσει κατόπιν τόν Λώρης, τόν έπηρεη μ' έφραγαν για τόν σπίτι της θείας τού νέου, στο Κολωνακό.

Όταν έφτασαν στο σπίτι ο Λώρης με τόν γιατρό βρήκαν την Λίτσα να σηματίζει πάνω-κάτω νευρικά. Η κατόπι νέα μούλας ειπε τόν Λώρη έτρεξε κοντά του κι' άρχισε να τόν παραπονιέται με ήρεμο όμως και γλυκό τρόπο :

— Γιατί άργήσατε; Τι θα ποιήν για μένα; Θά με παρεξηγήσουν. Η Λίτσα μές παντρέυεται κι' εγώ λείπω από τόν σπίτι... Έλάτε... Πρέπει να τρέξουμε και προλάβουμε...

Ο Λώρης θέλησε να δικαιολογηθή, μιά επενέβη ο γιατρός.

— Δεσποινίς, ειπε, με συγχωρείτε που έπευθαίνο. Αλλά έχω μιά άρα μέρους της υμιάς σας.

Έρχομαι να σας πώ πως δεν σας παρεξηγουν καθόλου που λείπατε. Ο γάμος σας έγινε. Η Λίτσα

φλόγες κι' η νεαρή μαρκησία εξαφανίστηκαν.

Ο Ροβέρτος μόλις ειπε τί συνέβη σομιάστηκε κάτω κι' άρχισε να κλαίη σπαρακτικά και να χτυπάει. Καλούσε τή γυναίκα του να γυρίση πίσω, τήν έκέτευε, έχινε άφωνα δάκρυα, μιά τού κάκου... Η Νεράιδα της Άγάπης δεν ξαναγύρισε ποτέ πειά κοντά του...

Και τώρα άκουσε τή συμβουλή μου, νεαρέ άγαγνώστη. Αν σου τύχη ποτέ και τή συναντήσεις τή Νεράιδα αυτή, πρόσεξε πως θα της φερθής. Πρόσεξε καλά... Φρόντισε να είσαι πολύ τρυφερός κι' ευγενικός μαζί της... Γιατί είνε πολύ άγνή, άπειρη, και δειλή ή ώρα Νεράιδα... Μή τήν τρομάξεις με τ' ανθρωπάνα σκληρά σου λόγια, με τόν άπότομο τρόπο σου, γιατί θα φύγη άμεσα τότε...

Μίλα της γλυκά, άφορώσου σ' αυτή, δώσε της όλη σου τήν καρδιά, κάνε τήν ευτυχισμένη τήν καλή Νεράιδα. Γιατί έτσι θα εξασφαλίσες και τή δική σου τήν ευτυχία, τήν ΕΡΩΤΙΚΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ, για πάντα, ΑΙΩΝΙΩΣ!...

κι' η μαμά σας φύγανε για τόν Λουτράκι και μωσ' ανέθεσαν να σας συνοδέψω ως εκεί σε λίγες μέρες...

Η Λίτσα ακούγοντας τά λόγια αυτά έχινε υπερβολικά γλωμή. Τά μάτια της θόλωσαν, δουρκώσανε από τά δάκρυα. Έπιασε τόν κεφάλι της με τά δύο της χέρια, έπιασε σ' ένα κάθισμα κι' άρχισε να κλαίη με πόνο :

— Φύγανε!... Φύγανε!... Γιατί τόν κάμανε αυτό; Δεν είχαν έμπιστοσύνη σε μένα; Έγώ υποκόρησα μόνη μου για τόν χατίρι της Λίτας. Έπνιξα τήν άγάπη μου γι' αυτή... Κι' άς τόν άγαπούσα...

Κι' αυτή τόν παντρεύτηκε κρυφά κι' έφυγε; ... Ω, γιατί να μωσ' τόν κάνη αυτό, γιατί;

Ο Λώρης θέλησε να πλησιάσει τήν άτυχη νέα και να τήν παρηγορήσει, με λόγια τρυφερά και συμποντικά, μιά ο γιατρός τόν έμπίδισε. Τόν τράβηξε προς τόν μέρος του και τού ειπε :

— Αφήστε τήν να κλαίη. Δεν της κάνει κακό.

— Και τώρα, γιατρέ, τί θα γίνη; ούτως με λίνη ο Λώρης.

— Πρέπει να μείνη ή νέα εδώ ή κάπου άλλου, από διαρκή έπιτήρηση, όσο να κηδευτή ή άδελφή της και να συνέλθη κάποιος ή μητέρα της, αν δεν μάς πείθει να' αυτή.

— Είνε τρομερό, γιατρέ!

— Ναι, είνε δολόκληρη τραγωδία, για τήν όποια, καθώς μαντεύω, εύθινεται κάποιος άρχιεός. Μά άς είνε... Αυτά θα τά βρούμε άργότερα. Προς τόν παρόν κρείε να φροντίσουμε για τή Λίτσα.

Επενέβη τώρα ή θεία τού Λώρη.

— Γιατρέ, ειπε, ή δεσποινίς θα μείνη στο σπίτι μου, όσον κωρό θέλησете. Θα τήν επιβλέπω σάν να ήταν παιδί μου, μπορείτε να είστε ήσυχος γι' αυτό.

Ο γιατρός τήν ευχαρίστησε για τήν άπειρη καλοσύνη της και συνέχισε :

— Έλάξω πως ή νέα θα γίνη καλά. Πρόκειται ίσως για μιά δυνατή κρίσι που θα της περάσει. Πάντως θα φέρω ένα ειδικό συνάδελφό μου να τήν δει. Όσο να γίνον όμως όλα αυτά, κυρία μου, φυλάγετε τήν, επιβλέπετε τήν. Μήν της λέτε όχι, στίδησете μ' αν σας πει ή σας ζητήσει. Μήν τήν άφρίνετε μόνη μωσ' άνοιχτά παράθυρα. Είνε κινδύνος να πέση κάτω και να σκοτωθή. Μαχάριμα, κωλικά, καθέτι με τόν όποιο μωροει να χτυπήθη μνήν της τόν άφρίνετε στα χέρια... Αν ζητήσει τέλος να βγη έξω, άς τήν συνοδέψει ο κ. Λώρης ως τόν Ζάπτεον σ' ένα Ανακτορικό κήπο. Αυτό θα της κάμη καλό. Λέγετε της δε πάντα λόγια που τήν ευχαριστούν. Μιλάτε της για τόν ταξείδι στο Λουτράκι παραδειγματός χάριν...

Η Λίτσα έκλαυε ακόμα.

Ο γιατρός πλησίασε κι' άρχισε να της μιλάη γλυκά, τρυφερά. Τήν ήσυχασε έτσι και της έποσέθηκε να φροντισε να φύγουν για τόν Λουτράκι τόν γρηγορώτερο. Χαϊρέτισε έπειτα τόν Λώρη και τή θεία του κι' έφυγε, άφου συμφώνησαν να βλέπονται καθημερινώς και σε κάθε στιγμή, αν συμβεί τίποτε τόν άταρόπτο.

Τόν πρωί της άλλης μέρας, ένα πρωί ήλιόλουστο και χαρούμενο, έγινε ή κηδεία της Λίτας. Τήν έβινε νύσει στα κατάλευκα σάν νυφουλά, τήν έβινε σκεπάζει σχεδόν με νωπά και ευδοκιάστά λουλουδία.

Η πρωτοφανής οικογενειακή τραγωδία είχε γραφει έκτενώς από τις άθηναϊκές εφημερίδες, ή άθηναϊκή κοινωμία είχε κατασυγκυμνηθεί και πλήθος κόσμου ακολουθώθηκε τήν έκφορά τού νεκρού της τραγικής νέας από τόν σπίτι της ως τόν ναό κι' από κει ως τόν Α' νεκροταφείο. Μόνον δύο πρόσωπα λείπανε από τήν κηδεία αυτή :

Η άμοιρη μητέρα της Λίτας, που πάλευε μεταξύ ζωής και θανάτου κι' ο άτιος όλης αυτής της συμφοράς, ο έπεύθινος για όλη αυτή τήν τραγωδία, ο Γιώργος Βρανάς.

(Άκολουθεί)

Η Φλόρα, όραία, γοητευτική, άλλα κι' άκαρδή...